

EMILY
BOLDOVÁ

STRÍBRNÉ PERUTĚ

REBELKA NOCI

Stříbrné perutě

Rebelka noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Emily Boldová

Stříbrné perutě: Rebelka noci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Emily Boldová

Stříbrné perutě

Emily Boldová

Stříbrné perutě

Rebelka noci

 P R E S S

Prolog

Londýn

Řítla jsem se do hlubiny. Noc mě obklopovala jako rubáš, který mě připravoval o dech. Vítr mi proudil pod křídly, trhal mnou, jako by se mnou hrál nějakou krutou hru. Strnulá strachem jsem otevřela oči a pohlédla smrti do tváře, neboť země se nemilosrdně přibližovala. Světla Londýna v dálce jako by se mě snažila vábit, slibovala mi bezpečí, na které jsem nemohla dosáhnout. Vlasy mi bičovaly obličej a z hrdla mi unikaly zoufalé steny, jak jsem s pokoušela nabýt kontrolu nad svými rudě planoucími perutěmi.

Snaž se! hučel mi v hlavě Lucienův hlas.

„Luciene!“ zašeptala jsem a vztáhla ruku k nebi, jako by mě snad mohl ještě nějak zachránit. Ale to přece nemohl. Odvrhla jsem ho od sebe. Oklamala ho a zasadila mu těžké rány. Lucien York nade mnou své ochranné perutě už nikdy neroztáhne. Naopak. Jednou přijde a požene mě k odpovědnosti za všechno, co jsem udělala. Přesto mi připadalo, jako bych slyšela jeho úzkostné prosby. *Já vím, že to dokážeš!*

Jeho slova mi pronikala až hluboko do nitra.

Poháněná nově probuzenou silou jsem rozpřáhla křídla ještě víc do šířky, abych polapila víc větru. Tak blízko k zemi, že to

nebylo vůbec jednoduché. A moje perutě byly právě zrozené. Rozbolavělé. A zranitelné. Dosud nezvyklý vztlak jimi zaškubal, až jsem měla dojem, že puknu, že se roztrhám, a přesto jsem stále nedopadala na skalnatý povrch. Zatím ne...

Snažila jsem se vykřičet svůj strach a svou bolest, jako v tu noc, kdy ze mě vytrysklo dědictví světla. A stejně jako tehdy jsem cítila na zádech Lucienovy dlaně. Věděla jsem, že nejsou skutečné, a přesto ta vzpomínka tišila moje utrpení a mně se podařilo v poslední vteřině zbrzdit svůj volný pád. Podařilo se mi získat vztlak, využít ho a jedním strastiplným mávnutím perutí nabrat trochu výšky.

S úlevou jsem vydechla, zopakovala ten nezvyklý a nesmírně namáhavý pohyb, a skutečně jsem začala zvolna stoupat výš. Země pode mnou, park usedlosti Darlighten Hall, se začala pomalu vzdalovat, až ji v dálce pohltila temnota. Jen zlatý třpyt mých perutí zářil na černém nebi jako létavice. A stejně tak jsem se i cítila. Jako bych dohořívala. Svaly mě pálily, krev ve mně vřela a moje srdce leželo v prachu a suti.

Aniž bych se musela ohlédnout, cítila jsem v zádech pohledy Stříbrných perutí. Cítila jsem jejich hněv, jak mě pronásleduje, přestože jsem teď s každým máchnutím perutí zvětšovala vzdálenost mezi námi. Také Lucienův pohled mě pálil v zádech. Letět za mnou nemohl, o to jsem se postarala. Ale proč za mnou nevyslal své muže?

Daroval mi snad svobodu? Opravdu by mě nechal jít?

Nebyla jsem tak hloupá, abych uvěřila, že mě snad pochopil. Nebo že by mi mohl někdy odpustit.

Ne, já jsem Luciena znala. Stihla jsem ho poznat tak dobře, že jsem na rtech doteď cítila chuť jeho polibků. Znala jsem ho – a věděla jsem, že muž jako on se nikdy nevzdává.

Mé perutě byly čím dál těžší, bolest už se dala sotva snést. Přesto jsem se zastavila ještě ve vzduchu a naposledy se ohlédla. Černý přízrak Darlighten Hall působil hrozivě, a přesto část mého já toužila se tam vrátit. Zpět do náruče muže, kterého jsem milovala. A kterého jsem přesto oklamala. Do náruče muže, který mě teď bude lovit, který mě touží usmrtit.

Můj útek ještě zdaleka nebyl u konce. Byla jsem ve větším nebezpečí než kdy dřív. A ani Riley Scott, pro jehož bezpečí jsem riskovala vše, už nás svými spálenými perutěmi neochrání.

Potřebovali jsme pomoc. Naléhavě!

Kapitola 1

Kradla jsem se přes zahradu u domu Anhiných rodičů. Perutě na mých zádech s každým nádechem nesnesitelně bolely a byly tak těžké, že mě tlačily k zemi. Okolní tma mi připadala strašidelná, a nic jsem si nepřála toužebněji, než přejít těch několik bloků k domovu a nechat se ukonejšit od svých rodičů. Můj malý bráška Jake by mi vyprávěl nový vtíp nebo by mi předvedl svou nejnovější hru na detektiva. Úplně všechno ve mně křičelo po téhle obyčejné všednosti. Tolik jsem ji chtěla zpátky!

Nechtěla jsem se plížit v noci po cizí zahradě! Jenže jsem neměla na výběr. Cestu jsem našla jako nic, zahradu jsem důvěrně znala. Anh a já jsme tady v téhle umělé zenové oáze, kterou si tu zřídili její rodiče, trávily jako děti spousty času. Japonská zahrada – uprostřed Londýna. To samo o sobě by nebylo až tak divné. Ale když jsem bývala malá, připadala jsem si tu jako v jiném světě. Místo obyčejného trávníku tudy vedly pečlivě zarovnané štěrkové cestičky, místo růží voněl ve vzduchu sladký jasmín, a na jaře se na nás jako sníh snášely bledě růžové okvětní plátky japonských třešní. Z bambusových trav se zdvihali tma-vočervení draci ze dřeva a po kulatých nášlapných kamenech se dalo projít ke stromovému domku, který trůnil vysoko v koruně rudolistého javoru v podobě miniaturní japonské chrámu.

Rozvážně jsem kladla nohy na náslapné kameny, abych neporušila jemné vlnky vyryté do šterku. Koneckonců jsem nechtěla nikoho upozorňovat na to, že domek na stromě není už opuštěný jako v posledních letech.

„Riley!“ zvolala jsem do tmy tlumeným hlasem. Neměla jsem tušení, jestli tu vůbec je. Neviděla jsem ho od chvíle, kdy dříve této noci s mou pomocí utekl z Darlighten Hall. Nevěděla jsem, jestli se mu vůbec podařilo uniknout Stříbrným perutím. Nesledovali ho? Nepodařilo se jim ho chytit a odvést zpátky do cely? Nedostalo se mu od nich další dávky týrání? Kdyby ano, veškerá námaha té noci by byla vyšla nadarmo. Už proto tu Riley musel být! Prostě musel!

Už jen proto, že jsem tuhle nejistotu nedokázala snášet už ani vteřinu.

„Riley!“ zavolala jsem znovu, tentokrát o něco hlasitěji. Podívala jsem se vzhůru k domku na stromě – ale nic se tam nepohnulo. Chopila jsem se provazového žebříku a zatahala za něj. Dřívka příčlů se mi s praštěním sesypala na hlavu.

„No výborně,“ zavrčela jsem, mrskla zchátralým žebříkem o kmen a vzhlédla zpátky do koruny stromu. „A co teď?“

„K čemu máš křídla?“ připomněl mi za zády hrubý hlas. Otočila jsem se s hrůzou a zároveň s úlevou.

„Zbláznil ses?“ vydechla jsem a přitiskla si ruku na srdce. „Proč se za mnou plížíš jako duch? Málem jsem umřela strachy!“ Ohnala jsem se po něm a nato jsem se mu s chvějícíma rukama vrhla kolem krku.

Veškeré napětí posledních hodin bylo jedním rázem pryč. Zalila mě vlna nesourodých pocitů a já nevěděla, jestli mám plakat bolestí, smát se úlevou nebo křičet strachy. Nevěděla jsem, jestli jsem šťastná, že jsem utekla Lucienovi, nebo jestli jsem se tím

jen vrhla vstříc vlastní záhubě. To všechno mi burácelo v hlavě tak, že jsem se už jen sotva držela na nohou. Tiskla jsem se k Rileymu a celým mým tělem začal brzy otrásat mocný vzlykot.

„Šššš, Thorn,“ šeptal mi do ucha jeho nezaměnitelný drsný hlas. „Je to dobré. Tady jsme v bezpečí.“ Jako tolikrát předtím mě konejšivě pohladil po vlasech. „Hned se můžeš poddat slabosti. Hned to bude dobré, ale nejdříve se musíme dostat tam nahoru.“ Odtáhl mě od sebe, aniž by mě pustil z náručí, a ukázal na stromový domek.

Hystericky jsem se zasmála. „Žebřík je rozbitý! Jak se tam chceš...“

Riley jen zavrtěl hlavou a drnkl mi prstem do perutě. „Použij je, Thorn. Žádný žebřík nepotřebuješ.“

„Už s nimi nemůžu hnout,“ prohlásila jsem utrápeně. „Strašně mě bolí. Já...“

Chápavě se na mě usmál. „Není divu. Vážně jsem si myslel, že bude po tobě, když jsem viděl, jak ses vrhla z toho balkónu. To byla vážně pošetilost!“ Potom na mě mrkl: „Ale vypadalo to zatraceně skvěle!“

Zakašlala jsem. „Co? Moje málem smrt vypadala skvěle, jo?“

Riley se zešíroka zazubil, což jeho výraznému obličejí ubralo na tvrdosti. „Jo. Zář tvých perutí na nočním nebi – to bylo fakt něco. I když jsem se sám snažil spasit holý život, nemohl jsem jinak než zůstat stát a civět na tebe. Nejsi... právě nenápadná, to je jisté.“

„Zářivě rudé perutě nejsou zrovna praktické, když se člověk chce schovávat,“ dala jsem mu za pravdu.

„Proto teď musíš tam nahoru – tam, kde tvoje perutě nikdo neobjeví.“ Jemně mě postrčil a kývl směrem ke stromu: „Tak rychle. Nahoru!“

Rozpřáhla jsem perutě a dobře přitom věděla, že tím na sebe upozorním všechny Stříbrné perutě široko daleko.

„Ale co bude s tebou?“ zaváhala jsem s pohledem na spálené zbytky jeho perutí. S těmi už zaručeně nikdy létat nebude.

Riley sledoval můj pohled a pohrdavě si přejel po zjizvených zbytcích křídel. „Žádný strach. Já se nahoru dostanu,“ ujistil mě. „Na to mi stačí pořádný skok. „Dolů to bude horší – když nemám perutě, abych přibrzdil pád.“ A jako by to bylo něco, co bude řešit, až to přijde, lehce poklesl v kolenou a jediným mocným výskokem se katapultoval vysoko do koruny stromu. Jako kavalír mi přidržel otevřené dveře potažené bílým hedvábím. „Tak pojď, vypadá to tu vážně útulně.“

Protočila jsem oči. Vážně útulně... , to bych zrovna neřekla. Jestli jsem si dobře vzpomínala, bylo nám tam nahoře dost těsno už jako dětem. A děti už jsme s Rileyem rozhodně nebyli. K tomu jsem věděla, že perutě nejsou právě praktické, pokud jde o úsporu prostoru. Stříbrné pruhy vycházejícího slunce na obzoru mě však donutily už na nic nečekat. Jedním bolestivým úderem křídel jsem se vznesla do vzduchu a pramálo elegantně se svalila ke dveřím vedle Rileyho. Pak jsem si přitáhla perutě těsně k zádům a přikrčila se do příliš malého otvoru.

„Domove, sladký domove,“ zamumlala jsem s pohledem na pavučiny visící ze stropu.

Riley zaznamenal mou skepsi a přezíravě smetl pavučiny rukou. Pak se usadil ke stěně a vytáhl zpod kabátu elektrickou hůl.

„Odkud to máš?“ zeptala jsem se a pokynula ke zbrani.

„Usmívala se na mě ze zadního sedadla jednoho auta v Darlighten Hall. Myslel jsem, že by se mohla ještě hodit,“ vysvětlil stručně a uvolněně si natáhl nohy před sebe, přičemž se málem opřel chodidly o protilehlou stěnu. Klidně, jako bychom nebyli

na likvidačním seznamu Stříbrných perutí, které jsou nám nejspíš už dávno v patách, ale jen vysedávali o přestávce na školním dvoře, vytáhl z kapsy u kalhot balíček žvýkaček a nabídl mi. „Sedni si, a pak mi můžeš vyprávět, co tě přivedlo na ten šílený nápad vysvobodit mě z Darlighten Hall. Víš vůbec, cos provedla?“

Jelikož jsem žvýkačky ignorovala, vzal si jednu sám a balíček zase schoval. Začal žvýkat a přitom si mě tázavě měřil. Pod jeho zkoumavým pohledem jsem se necítila dobře. Věděla jsem, co jsem provedla? Vlastně ne. Věděla jsem jen, že jsem měla zkrátka pocit, že nemám na výběr nic jiného. Tak jako i teď, kdy jsem neviděla jinou možnost než se také usadit na zaprášenou podlahu.

V křídlech mě bolelo, když jsem se opřela o stěnu proti Rileymu.

„Myslím, že jsem si je asi poranila!“ zašeptala jsem a bázkivě se pohládila po rozpukaných šupinkách podobných pírkům.

Riley se trochu naklonil mým směrem. Věděla jsem, že tma jeho zraku nijak nevadí. „Opravdu už jsi jim dala pořádně zabrat. Vypadají ještě hodně křehce. Překvapuje mě, že jsi na nich vůbec dokázala létat.“ Jeho pohled zvažněl: „Mohla jsi umřít, Thorn.“

„Ale já přece neměla na výběr!“ ospravedlňovala jsem se, protože jeho hlas zněl vyčítavě. „Představení jsou tu, a Kane je v pořádné bryndě, protože nejenže ho rozčilujete vy rebelové, ale navíc se v Londýně objevilo dalších několik polobytností. Měla jsem hrozný strach, že tě využije k tomu, aby dal Představeným najevo svou moc a kontrolu.“

Riley praskl žvýkačkovou bublinu. „Počkej, počkej... jaké polobytnosti? O čem to mluvíš?“ Navzdory pozdní hodině se

zdálo, jako by byl najednou úplně čilý. Viděla jsem, jak mu v hlavě víří myšlenky.

Mávla jsem rukou: „Já netuším, Riley. Nevím, kdo ty polobyty jsou, ale tvrdí, že jsou moji bratři. A taky že jsou synové Arika Chroma. Kanovi to nahání strach. Aspoň Nyx to tvrdila.“

Rileyho výrazné rysy se zatvrdily. „Nyx nesmíš věřit ani slovo. Moc... ráda hraje falešnou hru, aby dostala, co chce. Byla taková odmalička.“

„Vlastně to znělo docela přesvědčivě. Dokonce mi přiznala, že by chtěla získat Luciena zpátky.“ Polkla jsem. Zapudila jsem pomyšlení, že teď po mém útěku by tohoto cíle docela klidně mohla dosáhnout. Ale bolest mi v hrudi zůstala.

Riley praskl další bublinu, než odpověděl. „Já Luciena viděl. S tebou.“ Zaváhal a trochu se na podlaze stromového domku zavrtěl, jako by hledal pohodlnější polohu. „Znám ho už od doby, kdy jsme byli malí kluci, a dokážu číst v jeho pohledech, Thorn. Lucien chce tebe.“ Podíval se na mě, jako by ode mě očekával nějakou reakci.

„Jak to myslíš? Chceš snad říct..., že je do mě zamilovaný?“

Riley se zazubil. „Ne. Tak jsem to nemyslel. Chci říct, že Lucien... si tě nárokuje pro sebe. Že... mu patříš. To tím myslím. Chce tě – protože mu podle zákonů Stříbrných perutí patříš.“

Rileyho slova o tom, že jsem pro Luciena důležitá, ve mně probudila vzpomínky na jeho polibky. A na to, jak krásný byl pocit být mu nablízku. Ale to už teď byla jen minulost...

Hořce jsem se zasmála. „Možná mě chce nazpět, v tom můžeš mít pravdu, Riley, ale určitě je to jen proto, aby se mi pomstil. Mimo jiné za to, jak důkladně jsem mu na našem útěku naložila tou elektrickou holí.“ Ukázala jsem na zbraň vedle něj.

„To je docela možné,“ odhrnul si Riley z čela dlouhé vlasy a zamyšleně se na mě zadíval. Zajel si rukama pod zmrzačené perutě a ohmatával si kůži pod košilí. „Nemáš ponětí, jaké to je, když ti tělem projede elektrická rána.“ Na tváři mu vyrostl stín, hlas jako by mu zhrubl bolestí. „Jsi ochromená, bezmocná, a k tomu máš pocit, jako by ti zabořil zuby do masa jedovatý had.“ Svá slova ještě zdůraznil pohybem ruky, ale já mu rozuměla úplně přesně.

Udělal se mi zle. Jak jsem jen mohla provést Lucienovi něco takového?

„Proud ti projede tělem jako blesk. Všechny svaly se ti stáhnou do křeče, máš pocit, že hoříš...“ Vyhrnul si košili a já navzdory přítomí v našem úkrytu viděla, jak se mu pod perutěmi rýsují světlé jizvy. Připomínaly rozdvojené toky řek, které se vsakovaly přímo nad opaskem. „Že Lucien po tvém útoku tak rychle zase vstal... dokazuje, jak strašně byl odhodlaný tě zadržet, Thorn.“

„Nás,“ opravila jsem ho. „Chtěl zadržet nás. Ne mě. To tys byl nakonec zajatec.“

Riley vytáhl z balíčku další žvýkačku, rozbalil ji a vyměnil ji za tu, kterou měl v puse. Teprve pak se na mě znovu podíval. „O mě se nestaral, Thorn. Dnes v noci, u těch dveří, mě nezadržel. Zajímáš ho jen ty.“

„Třeba ti prostě nestačil. Byl... zraněný,“ snažila jsem se Lucienovo chování nějak zdůvodnit, ale Riley jen vrtěl hlavou.

„Vypořádat se s mrzákem jako já by byla pro Luciena Yorka hračka. Říkám ti, Thorn: On mě nechal jít – protože jsem pro něj nebyl tak důležitý jako ty.“

Chtěla jsem mu dál odporovat, Riley se však předklonil a položil mi prst na ústa. Kývl bradou směrem k domu Anhiných rodičů. Za jedním z oken se rozsvítilo světlo.

Věděla jsem, že za tím oknem je Anhin pokoj. Cítila snad moje nejlepší kamarádka, že jsem nablízku? Cítila, jak toužebně si přeju ležet místo tady ve špinavé boudě u ní na pohovce? Špiťat si s ní o klucích, a sice ne o těch, co se mě pravděpodobně snaží zabít, ale o těch, které bychom rády líbaly – což v mém případě, jak jsem si musela chtít nechtít přiznat, bohužel vyšlo nastejno.

Rileyho prsty na mých rtech byly hebké na dotek a připomínaly mi, jak celá tahle pomatená záležitost vlastně začala. Tenkrát si osvojil ten podivný návyk neustále mě zatahovat do tmavých zákoutí školní budovy a umlčovat všechny moje protesty tím, že mi zakrýval pusou.

Zřejmě si na to vzpomněl i on, protože teď poněkud rozpačité dal konečně ruku stranou.

„Za chvíli bude světlo,“ zašeptal. Jeho hrubý hlas zněl unaveně. „Víme vlastně, co teď bude dál?“

Pokřčila jsem rameny. Jen tak si stejně jako Anh vstát, nasnídat se a užívat si prázdnin, to v našem případě nepřípadalo v úvahu.

„Musíme odtud pryč. Nemůžeme se věčně schovávat v budce na stromě,“ odušila jsem.

Riley přikývl a u úst mu tiše praskla žvýkačková bublina. „Můžeme to zkusit v tom starém knihkupectví.“

„Nemůžeme. To bude zaručeně první místo, kde nás bude Lucien hledat.“

„Ten úkryt Shades přece nemůže znát. Nikdo ho nezná. Dokonce ani Magnus.“

Byla jsem ráda, že je tma, protože – tedy aspoň jsem v to doufala – skrývala můj rozpačitý ruměnc. „Já se... obávám, že si budete muset najít nějaký jiný úkryt,“ přiznala jsem. „Lucien mě sledoval, když jsem... chtěla Conrada a ostatní varovat.“

„Tys ho dovedla k nim?“ Výčitka v jeho hlase se nedala přelehnout.

„Ne!“ bránila jsem se. „Tedy... ano, když to formuluješ takhle, vlastně jsem k nim Luciena dovedla..., ale on jim nic neudělal. Jsou v pořádku..., tedy aspoň pokud je mi známo.“

„Krucí, Thorn!“ Riley si nakvašeně projel rukou své přerostlé dlouhé vlasy. „Měla jsi dávat větší pozor!“

„Jo?“ Jeho výčitka mě rozčílila – nejspíš proto, že jsem sama dobře věděla, že má pravdu. „To je zajímavé, že to říkáš zrovna ty!“ Šlehla jsem po něm vzteklým pohledem: „Nebyls to náhodou ty, kdo mi v pravé poledne uprostřed Londýna musel předvádět, co všechno Stříbrné perutě dovedou? Tvoje bezstarostnost byla to první, co na nás Luciena a jeho muže upozornilo.“

Rileyho rysy se zatvrdily. Zdvihl z podlahy větvičku a začal ji otáčet v prstech. „Můžeš mi věřit, Thorn, že za tuhle... *bezstarostnost* už jsem drazě zaplatil.“

Srdce mi krvácelo, jak strašně mi ho bylo líto. Nechtěla jsem mu přece ublížit. Proto jsem se posunula po podlaze a posadila se vedle něj. Konejšivě jsem ho vzala za ruku a položila mu hlavu na rameno. „Všechno mě to strašně mrzí, Riley,“ zašeptala jsem. „Cítím za to vinu, ale dodnes vlastně nechápu, proč jsi to udělal. Celou tu dobu se musím ptát, jestli to byla moje vina, nebo...“

„Nebyla to tvoje vina, Thorn,“ ujistil mě a otočil se tak, abych mu viděla do očí. „Nikdy bych ti nedával za vinu, co se stalo. To já jsem to měl vědět. V Londýně není člověk nikde v bezpečí. A dědictví světla nám dovoluje snadno sledovat příslušníky svého rodu. Proto jsme byli Shades a já pořád ostražití. Pořád ve střehu.“

Přes hedvábím potažené stěny stromového domku si prorazily cestu první sluneční paprsky a zalily všechno teplým světlem.

Pouze Rileyho spálené perutě jako by na třpyt nového dne nemohly dosáhnout. Čněly mu nad rameny tmavé a mrtvé.

„A proč jsi toho dne v té ostražitosti polevil?“ zeptala jsem se a něžně ho pohladila po perutích. Neucukl. Nevěděla jsem, jestli mu to není nepříjemné. Jestli přitom necítil bolest. Anebo už na nich necítil nic?

„Chtěl jsem na tebe udělat dojem,“ přiznal tiše a zavrtěl hlavou sám nad sebou. Pak sevřel mou ruku v dlani, jako by chtěl mé něžné doteky zastavit. „Chtěl jsem...“ trpce se usmál, „se před tebou vytáhnout.“

„Proč?“

Rileyho hrubé zasmání bylo stejně hřejivé jako první sluneční paprsky. Podíval se na mě, jako by se divil. „Proč?“ zopakoval mou otázku. „Copak to není jasné, Thorn?“ Pomalu propletl prsty s těmi mími. „Pamatuješ si ještě, jak jsem se tě ptal, koho z Shades máš nejradši?“

Protočila jsem oči, protože to jsem si pamatovala vážně dobře. „Na to ses mě tenkrát vůbec nemusel ptát. Chvilí nato jsi celé třídě, včetně paní Shepherdové, dal celkem jasně najevo, že můj nový přítel jsi *ty!*“ Musela jsem se té vzpomínce usmát a lehce ho štouchla špičkou boty do nohy.

Riley se zasmál a dal mi paži kolem ramen, jako tehdy, když si mě právě takhle odvedl do třídy. „Nemohl jsem přece riskovat, že si vybereš Sama nebo Conrada nebo ještě hůř – Garreta. Vidět tě s někým jiným by mi zlomilo srdce.“

„Blbečku,“ zahihňala jsem se. „Ale nechápu, co má tohle společného s tím dnem u Buckinghamského paláce.“

Riley se dál usmíval. Pohladil mě po rameni a podíval se mi do očí. Jeho duhovky byly nepřírozně tmavé. Jasně ukazovaly na jeho původ ze Stříbrných perutí, přestože jim chyběl ten

tajuplný lesk, co měl v očích Lucien. „Má to s tím společného úplně všechno, Thorn,“ zašeptal a sklonil se blíž ke mně. „Byl jsem lehkovážný, chtěl na tebe udělat dojem, protože..., protože tě mám rád.“ Krátce zavřel oči, než se na mě znovu podíval. „Vím, že jsem jen zmrzačený rebel od Stříbrných perutí bez budoucnosti. A ty jsi Lucienova příslibená. Ale přes to všechno chci, abys to věděla.“

Něžný polibek, který mi vdechl na rty, byl pryč, než jsem stihla nějak zareagovat. Riley se odtáhl, sundal mi paži z ramene a odsedl si ode mě dál. Nezdálo se, že by očekával odpověď, ale já měla přesto pocit, že bych na to měla něco říct.

Jenže co? Jak mu mám říct, že jeho city neopětuji? A že moje srdce tluče právě pro toho, kdo ho tak krutě potrestal a připravil ho tím jednou provždy o peruté? Jak by jen mohl pochopit, že jsem se vzdor všemu rozumu zamilovala do muže, který se nás teď rozhodl lovit?

„Riley, já...“

Znovu mě umlčel dlaní. „Teď nic neříkej. Ber to, co jsem ti řekl, prostě jako fakt. Nebo jako poděkování za mou záchranu.“ Zvolna spustil prsty z mých rtů. „Nikdy bych si nepomyslel, že jsem pro tebe tak důležitý, abys pro mě takhle riskovala.“

„Jsi můj přítel!“ připomněla jsem mu. „Pro přátele člověk prostě riskuje! Ale jestli honem nevymyslíme, kam teď jít, bude celý tenhle náš pokus o útěk jen jedna ohromná chyba.“

Přikývl. „Jo. Nepředpokládám, že by se Lucien ještě někdy hodlal postarat, abych měl v cele pohodlí.“

Zpozorněla jsem: „O čem to mluvíš? Jaké pohodlí?“ Vzpomněla jsem si, jak mě překvapilo, že má Riley sklepní celou zařízenou nábytkem, ale po tom šíleném útěku se mi to úplně vykouřilo z hlavy.

„Po tom, jak jste se oba objevili u mě v cele – a Lucien a já jsme se chytili...“

„Tuhle pitomou rvačku mi ani nepřipomínej! Radši mi vysvětlí, co to má společného s nábytkem!“

Riley v obraně zdvihl dlaně. „Dobře, dobře. Máš pravdu. Byla to hloupost. Zle jsem si přitom poničil i ty ubohé zbytky perutí, co jsem ještě měl.“ Mrkl na mě a nechal prasknout obrovskou žvýkačkovou bublinu. „Ale udělalo mi to dobře, to mi můžeš věřit. Dal jsem mu přece pořádně na frak, nemám pravdu?“

Pohled na Lucienovy tmavé podlitiny jsem měla před očima doteď. A s nimi i vzpomínku, jak mě donutil, abych mu ošetřila velkou ránu ve stříbrných šupinkách..., vůni jeho kůže, jeho pohled, když jsem se ho schválně dotýkala hrubě...

„Zranils ho,“ přiznala jsem a pokusila se ty obrazy vyhnat z hlavy. „Jsi teď spokojený?“

„Trošku.“ Protáhl se a založil si ruce za hlavou. „Ale myslím, že Lucien po té rvačce asi opravdu nebyl ve své kůži, protože proč by mi jinak nechával najednou přinést postel, stůl a židli? Dokonce jsem dostal nějaké knížky a žvýkačky. S tím jsem vážně nepočítal.“

Zhluboka jsem se nadechla. Stromový domek mi najednou připadal příliš těsný. Potřebovala jsem vzduch, potrebovala jsem být na chvíli sama. Potřebovala jsem uvažovat. Je možné, že Lucien se opravdu postaral o Rileyho jen kvůli mně? Že to myslel opravdu vážně, když mi sliboval, že se postará o jeho bezpečí?

Posbírala jsem se z podlahy a prohnětla si ruce. Musela jsem okamžitě ven!

„Thorn? Co...?“

Když ke mně Riley natáhl ruku, uhnula jsem před ní.

„Měli jsme dohodu,“ zamumlala jsem a klopýtala jsem ke dveřím. „Lucien a já, myslím. Moje poslušnost – za tvoje bezpečí.“

Rozrazila jsem dvířka a rozpráhla perutě.

„Thorn!“ varoval mě Riley a pokoušel se mě zadržet. „Vrať se hned dovnitř!“

V hlavě mi vířil tisíc myšlenek. A všechny patřily Lucienovi. Vzpomínky na něj se mísily s představou, co mi teď asi provede za mou zradu. Zaklonila jsem hlavu a s úlevou zhluboka dýchala, zatímco mi větřík příjemně ochlazoval zapocené vlasy na šíji.

Takže Lucien dodržel slovo? Skutečně se hodlal postarat o Rileyho ochranu? A i kdyby ano, dokázal by se v té věci prosadit proti svému otci?

Protřela jsem si unavené oči. Tohle všechno byl nesmysl! Na podobné otázky už bylo pozdě. Už jsem si vybrala. Luciena jsem zradila, oklamala a jeho klan připravila o rebely. To mi nikdy neodpustí. Protože cenou, kterou žádal, byla moje poslušnost. Za moje a Rileyho bezpečí. Cenou, kterou jsem nebyla připravená zaplatit.

Cítila jsem, jak se mi po tvářích rozběhly slzy horké jako oheň. Cítila jsem na rtech jejich sůl. Byla mi zima a zvedla jsem perutě vstříc vycházejícímu slunci. Jejich rudá zář musela být z daleka viditelná pro každého, kdo nebyl člověk, ale mně to bylo jedno. Potřebovala jsem teplo, protože moje srdce náhle obalila tlustá vrstva ledu.

„Jsou perutě tvých bratrů stejně nápadné jako ty tvoje?“ ozval se z domku Rileyho hlas. Cítila jsem, jak se přibližuje. Cítila jsem, jak za mnou vztahuje paže, ještě dříve, než se mě skutečně dotkl. Přesto jsem sebou trhla, když se mi žilami rozlilo teplo

jeho těla. Teplo, které bych si tak ráda vychutnala, ale které mi současně bolestně připomínalo konejšivě objetí úplně jiného příslušníka Stříbrných perutí.

„Viděla jsem jen jednoho z nich,“ zašeptala jsem, protože pod námi právě vyšel na zápraží Anhin otec, aby donesl noviny. Jakoby samy od sebe se moje perutě ochranně sevřely kolem nás, abychom byli skryti před lidskými pohledy. „Taky má rudé perutě. Tvrdil, že se jmenuje Niklas Chrome.“

Aniž by se k nám vzhůru podíval, zmizel Anhin otec s novinami zpátky v domě. Rozevřela jsem perutě a ustoupila dozadu. Rileyho blízkost mě bolela, protože mi tak jasně sdělovala, čeho všeho jsem se zřekla.

„Niklas Chrome...“ zamumlal Riley a odhrnul si vlasy z čela. Nedbale vyplivl žvýkačku na neposkvřenou šterkovou cestičku pod námi a vytáhl z balíčku novou. „Myslíš, že by nám tenhle Niklas Chrome pomohl?“ zeptal se a strčil si do pusy žvýkačku vonící po mátě.

„Snad. Ale jak ho budeme hledat?“

Riley se zakabonil a nechal prasknout žvýkačkovou bublinu.

„Můžeme ho nechat, aby našel on nás,“ navrhl zamyšleně.

„Aby nás našel? Takže se máme ukazovat?“ To byl přece hloupý nápad! „A jak to chceš udělat, aby nás nejdřív nenašly Stříbrné perutě?“

Riley se zazubil a mrkl na mě: „Někdy... je prostě třeba jen trocha štěstí!“

Kapitola 2

Lucien stál s nahým trupem před zrcadlem. Zatínal zuby tak pevně, že mu škubaly čelistní svaly.

„Za to, co ti udělala, bys ji měl nechat popravit,“ hořekovala Nyx a váhavě hladila Lucienovi rány vlhkým ručníkem. Stříbřité vlasy jí ve světle vycházejícího slunce zářily barvami duhy a její světlá pleť působila obavami ještě bledší.

Lucien zdvihl paži, aby jí usnadnil přístup k další z popálenin. Kůži mu hyzdilo několik krvavě rudých jizev, které se mu šířily po trupu jako kořeny. Bude trvat hodně dlouho, než jizvy vyblednou, to dobře věděl.

Lehce sebou trhnul, když Nyx nanesla na ránu hojivou tinkturu. Když se vodnatá tekutina dotkla jeho masa, do nosu mu vystoupala vůně aloe a alkoholu.

Nyx se zarazila v pohybu. „Vím, že to pálí, ale...“

„Vydržím to!“ zavrčel Lucien a pokývnutím ji vyzval, aby pokračovala. A skutečně to nebylo nic proti bolesti, která mu běsnila hluboko v nitru. Nikdy by si býval nepomyslel, že jsou jeho city k Thorn tak silné, že ho její zrada takhle srazí na kolena. Planula v něm zlost a vztek. Myslel na odplatu. Toužil si ji podrobit tak, až se jí rty budou chvět strachy. A současně toužil ty rty políbit. Vydobýt si její ústa jazykem, až pocítí chuť jejího odevzdání.

Znovu sebou trhl, když mu Nyx nanesla tinkturu přímo pod bezvládné perutě.

„Promiň,“ zašeptala a soucitně se na něj podívala.

Lucien jí vytrhl ručník z ruky a popadl sám lahvičku s tinkturou. „Přestaň se omlouvat. Nechci tady stát věčně!“ Bezohledně si vetřel lék do ran a sykavě přitom lapal po vzduchu, protože cítil pálivou bolest až v koříncích vlasů.

„Nevylévej si na mně zlost!“ obořila se na něj vztekle Nyx a se založenýma rukama se posadila na postel. Porovnála si jemné stříbrné vlasy na zádech a prohlížela si ho.

Lucien věděl, že se k ní nechová právě fér. Ale Nyx nikdo nenutil, aby tu s ním byla. Upřímně řečeno by byl býval raději sám, ale Nyx se očividně nijak nechystala odejít. Prohlížela si ho jako obvykle bez ostychu, jako by byla jeho příslibená jako dřív.

„Tak přece něco řekni, Luciene!“ naléhala na něj a vysunula dopředu spodní ret. „Od chvíle, co ta zpropadená polobytost uletěla z balkónu, jsi se mnou nepromluvil ani slovo. Tak co máš teď v plánu? Proč jsi za ní už dávno neposlal Kanovy muže?“

„Nikoho za ní posílat nebudu,“ oznámil chladně a navlékl na sebe černou košili, přestože mu už její lehounký dotek lehce odíral rány.

„Takže ji necháš prostě pláchnout?“ Nyx vstala, uhladila si světlé perutě a vykročila k němu. Změřila si jejich společný obraz v zrcadle a ovinula mu paže kolem boků.

Lucien ji od sebe rozhodně odstrčil. Pohled měl ledový a rysy zatvrzelé. „Nenechám ji pláchnout, Nyx. Ale jestli bude Thorn někdo lovit, budu to *já!*“

„Bereš si to celé moc osobně...“

„Moc osobně?“ přerušil ji a probodl ji varovným pohledem. „Zapomínáš, že Thorn je moje příslibená!“

Nyx se zvonivě zasmála. „Je tvoje příslibená? Chceš říct, že *byla* tvoje příslibená, ne? Po dnešní noci přece nemůžeš chtít ten svazek uzavřít. Nemůžeš ji učinit svou družkou!“

„Do toho, co udělám, nikomu nic není!“

Nyx si dupla nožkou. „Luciene! Nemůžeš se přece připoutat k holce, která vysvobodila ze zajetí naše nepřátele! Jednou budeš řídit celý klan. Myslíš, že Stříbrné perutě půjdou za mužem, který si nechal zamotat hlavu od polobytnosti?“

Dvěma rychlými kroky se Lucien ocitl u Nyx a popadl ji za hrdlo. Její sténání zaniklo v jeho zuřivém vrčení.

„Mně nikdo hlavu nezamotal!“

„Lžeš! Viděla jsem vás! Tys ji líbal!“ Nyx mu zaryla prsty do rukou, aby uvolnila jeho sevření. „V pavilónu! Byls tam s ní – a já jsem vás viděla, tak mi laskavě nelži!“

Lucien viděl hněv a zklamání v Nyxinych modrošedě se lesknoucích očích. A přestože dosud vždycky kladl důraz na to, aby se Nyx dařilo dobře, tentokrát ho jeho hněv přemohl.

„Takže ty mě pronásleduješ? Špehuješ mě? Co je ti do toho, koho líbám? Co je ti do toho, koho miluju?“

„Ty ji nemiluješ!“ zavřeštěla Nyx a ohnala se po něm. „Ty nesmíš milovat tuhle polobytnost, Luciene! Tys byl příslibený *mně*! Navěky! Místo v čele klanu patří *mně*! A *já* tě nikdy neoklamala! *Já* tě nikdy neopustila!“

Do Lucienova hněvem zahaleného rozumu zvolna pronikalo snažné žadonění z jejího hlasu. Uvolnil sevření, aniž by ji však pustil. „Je mi to líto, Nyx,“ zašeptal a jemně přejel prsty po místě na jejím hrdle, které před chvílí tak hrubě uchopil. Změřil si pohledem její drobnou, půvabnou postavu, než se jí

zadával do krásných očí. „Přál bych si, aby se to mezi námi nikdy takhle nezašmodrcho. Vážně bych si přál, aby se tu Riley s Thorn nebyli nikdy objevili. Pak bych si totiž mohl po celý život spokojeně namlouvat, že jsem po tvém boku šťastný. A ano, asi bych také byl.“

Nyx zdvihla dlaň k jeho tváři a po obličejí se jí rozkutálely slzy. „Pořád to tak ještě může být,“ zašeptala.

Lucien zavrtěl hlavou. „Ne. Už nikdy to tak nemůže být.“ Vzal ji za ruku, aby zastavil její doteky. „Moje příslibená je Thorn. Teď a navěky. Vím, že tě to musí bolet, ale já už to nemůžu změnit. A ani to změnit nechci. Thorn je pro nás Stříbrné perutě pořád ještě důležitá. Svazek s ní může přinést mír. Ty víš, jak moc si přeju mír pro náš národ. Všechny ty sváry mezi Kanem a Arikem, mezi polobytostmi a Stříbrnými perutěmi, mezi rebely a věrnými zákonům, mezi náčelníky klanů a Představenými..., to všechno musí přestat.“

Nyx si přitáhla ruku zpět, jako by se popálila. Její oči se změnilly v úzké štěrbinčky a slzy jí vyschly. „Takže ty mi tu chceš tvrdit, žeš ji líbal jen pro náš mír?“

Lucien se postavil jejímu pohledu. Narovnal se v zádech, a přestože mu perutě stále jen bezvládně visely na zádech, věděl dobře, že musí vypadat impozantně. Neměl v úmyslu se vybavovat o svých citech.

„Tobě žádné účty skládat nemusím, Nyx,“ řekl stroze, otočil se k ní zády a začal si zapínat košili, jako by jejich rozmluva skončila. Slyšel její supění, cítil její otálení a vnímal její vzteklé kroky, když nakonec beze slova opustila jeho komnaty. „Nemusím skládat účty nikomu,“ zamumlal, vykročil na balkón a zakroužil poraněnými perutěmi. Slunce už vyšlo a pomalovalo kameny rudozlatou pokrývkou světla. Rudozlatou jako

Thorniny perutě. Shlédl dolů na břečťanem porostlou střechu pavilónu, až se po něm jedna z kamenných postav tázavě otočila. „A líbat si budu, koho chci,“ zašeptal Lucien, jako by rozmlouval se sochou. „A i milovat si budu, koho chci!“

„Ty jsi selhal!“ Ta slova se rozlehla velkou síní jako zahřmění, na které sebou všichni přítomní trhli. Nepřístupné obličejy členů Rady tvořily stěnu mlčení, stále se však daly snést lépe než káravé pohledy Představených. Sedm mocných Stříbrných perutí tu stálo v černých róbách a s těžkými zlatými řetězy kolem krků. Konal se soud. Soud nad ním. Lucien York stál proti vysoko vztyčené hlavě svého otce a jeho tirádu potupy nechával bez protestů plynout kolem sebe. Věděl, že každý odpor jen ještě více roznítí Kanův hněv.

„Rebel je fuč, polobytost upláchla a Magnus Moore jako by se propadl do země! A Londýn je obklíčený blíže neurčeným počtem bastardů Arika Chroma, kteří všichni do jednoho na nás mají pořádně spadeno!“ Kanovi odletovaly od úst drobné kapičky slin. „A my tu stojíme jako idioti!“

Představení jen přikyvovali s nezastíraným pohrdáním, čímž byl Kanův již tak zuřivě rudý obličej ještě temnější.

„A stojíme tu jako idioti kvůli *tobě!*“ upřesnil Kane pointu své obžaloby a udeřil Luciena do prsou hranou svých perutí.

Lucien přestál jeho úder se skřípěním zubů, aniž by však ustoupil o jediný milimetr.

„Rada – a Představení – rozhodli, že za porušení povinnosti musíš být potrestán,“ oznámil Kane o něco klidněji a uhladil si vousy, jako by tím snad mohl nějak zmírnit pobouření ve svém nitru. Pohlédl synovi do tváře bez sebemenšího náznaku

náklonnosti. „Rozhodnutí buďto přijmeš – anebo budeme muset...“ Lehkým nakloněním hlavy pokynul ke členům Rady, kteří vypadali připravení dovést Luciena ke splnění trestu třeba násilím.

„Podvoluji se trestu,“ pravil Lucien a vážně přikývl směrem k Radě a potom k Představeným. Falešný úsměv ho stál veškeré sebezapření, ale věděl, že přesně tohle od něj Kane očekává.

„Budiž tedy!“ vmísil se do hovoru sir Percy Raglan, jeden ze zlatem ověšených Představených, a učinil zvoucí gesto směrem k pranýři. Jako by Lucienovi nabízel, aby se k němu připojil k bohatě prostřenému stolu. Jeho však nic dobrého nečekalo. Jen bolest s potupa.

Přesto bez zaváhání vykročil ke kůlu. S divoce tlukoucím srdcem si prohlížel pranýř zdobený nejjemnější řezbářskou prací. Cítil z něj strach všech, jejichž tresty tu byly vykonány. Lesknoucí se kůl s tmavou kresbou jako by do sebe vstřebal esenci všeho toho utrpení. Lucienovo tělo pokryla husí kůže a po zádech se mu rozkutálely kuličky potu. Veškerou svou silou potlačil chvění, které ho pálilo v prsou.

Tohle nebyla správná chvíle pro slabost!

Uslyšel těžké kroky holínek obou členů Rady, kteří ho přišli připoutat ke kůlu. Cítil závan vzduchu z jejich pohybu, slyšel šuškáání ostatních radních, když zarachotily řetězy.

Lucien se otočil a podíval se oběma mužům do tváří. Jedna z nich patřila Nyxinu otci. Prořídlé vlasy Torra z Orly byly stejně světlé jako vlasy jeho dcery. A jeho hněv vůči Lucienovi stejně šíravý jako ten její. Lucienovy čelistní svaly hrály napětím. Ať se má podvolit jakémukoliv trestu, Torr z Orly ho vykoná s nejvyšší tvrdostí, tím si mohl být jist.

Torr se právě chtěl natáhnout po jeho ruce, aby na ni nasadil řetěz, avšak Lucien se mu vykroutil. Ostatní radní se okamžitě

sestoupili blíž k sobě. Znamení pro něj, aby nedělal hlouposti. Také Kanův pohled se zachmuřil.

To všechno zaznamenal Lucien jen okrajově. Zhluboka se nadechl a nato se odhodlaně sám chopil řetězů. Nesměl ani na okamžik zaváhat, jinak by ho opustila odvaha. Proto si pospíšil a sám si rychle upevnil kolem zápěstí těžká železa. Když se kolem jeho kůže sevřel druhý kruh, náhle se ho zmocnil pocit, jako by se mu pod nohama otevřela země a pohltila ho. Zatřhal za řetězy, aby přesvědčil všechny přítomné o jejich pevnosti, a i jemu samotnému nyní bylo jasné, jak bezmocným se tím učinil. Donutil se pravidelně dýchat a držet hlavu vysoko zdviženou. Napětí ve vzduchu bylo takřka hmatatelné a Kanovo odkašlání znělo Lucienovým uším nepřírozně hlasitě.

„Luciene Yorku, Představení a shromážděná Rada tě odsuzují za porušení povinnosti,“ obrátil k němu Kane znovu svá slova. Náčelník Stříbrných perutí netečně přistoupil blíž, aniž by na sobě dal znát jakýkoliv náznak, co si myslí o tom, že vidí vlastního syna stát připoutaného k pranýři. Kráčel mu vstříc jako cizinci.

„Přijímám svůj trest, otče.“ Lucien si poddajně opřel čelo o kůl, jako by byl na svůj trest připraven, ať už bude vypadat jakkoli. Ve skutečnosti však potřeboval pranýř k tomu, aby za ním skryl svůj strach. Po zádech mu stékal studený pot a za- nechával mu na košili vlhké skvrny. Nebyla to ani tak bolest, čeho se bál; mnohem víc ho děsila ta nejistota. Jaký trest ho čeká za to, že nezadržel Thorn? A bude pro něj bolestnější než ta chvíle, kdy mu proběhlo hlavou, že nyní ji ztratil navždy? Než chvíle, kdy se na svých dosud příliš slabých perutích vrhla do hlubiny, jen aby unikla *jemu*? Chvíle, kdy ho napadlo, že teď kvůli němu zemře...

„Rada rozhodla o vyměření trestu,“ vysvětloval mu Kane, který se teď postavil vedle něj. Mávnutím si přivolal blíž svého věrného příznivce Torra, a poté co se oba ještě jednou přesvědčili o pevnosti řetězů, Kane pokračoval: „Zraněný už jsi. A máš povinnosti, kterých tě nezprostím. Tvé perutě ti proto zůstanou.“ Kane se otočil na Percyho Raglana, který souhlasně přikývl. „Potřebuji následníka, který je své pozice hoděn. Můj syn jí hoděn je. I když tentokrát selhal. Budoucí náčelník tohoto klanu potřebuje perutě. Mocné perutě.“ Kane jako na důkaz svých slov rozpráhl vlastní křídla. Nato se postavil za Luciena jako temný, neblahý stín a jediným mocným trhnutím ruky mu serval z těla košili. „Co však náčelník rozhodně nepotřebuje, je neposkvrněná pleť.“

Lucien přitiskl čelo pevněji ke kůlu. Bez košile se cítil zranitelný. Slabý jako Stříbrné perutě v okamžiku, kdy z nich vytryskne dědictví světla. Přestože měl perutě dosud ochromené od ran elektrickým proudem, které mu zasadila Thorn, cítil, jak mu je oba členové rady rozvinují. Rozprostřeli mu křídla a odhalili záda. Připoutali jeho perutě ve výšce koženými řemeny. Nezhojené rány na jeho těle proti té proceduře bolestně protestovaly, Lucien se však snažil nedat na sobě nic znát. Perutě mu zůstanou. To bylo vše, na čem záleželo. Zatnul zuby, když mu spoutávali perutě řemeny, aby se nemohl bránit. To ani neměl v úmyslu. Jeho otec očekával, že Yorkové nebudou nikdy projevat slabost. Kane slabostí opovrhoval. A to snad Lucien po svém otci podědil. Ani on sám neměl nejmenší chuť projevit nějakou slabost před všemi těmi čumily tady v síni.

Kane přikývl a odstoupil zpět na své místo. Posadil se a položil si ruce na opěrky, jako vždy, když byl klidný.

„Dva tucty ran stříbrnou kočkou,“ zvolal Percy Raglan a vyčkávavě si založil paže na zlatých řetězech na prsou, jako by se

na to představení už dlouho těšil. „Dva tucty, uštědřené bez přerušení!“

Lucien zbledl. Stříbrná kočka byla variací elektrické hole. Podobně jako roztržený bič, obecně nazývaný devítiosasă kočka, se stříbrná kočka s každým úderem zarývala do masa, ale navíc s každým dotekem uštědřovala tělu elektrické rány. Stříbrným perutím se s ní obvykle za trest zraňovaly perutě, neboť elektrický proud je ochromoval, trvale poškozoval jejich šupiny a současně působil velké bolesti. Jaké účinky však může stříbrná kočka mít na kůži, to si Lucien raději nechtěl ani představovat.

Zatnul zuby a sevřel ruce do pěstí. Přes řetězy mu ani neproudila krev do rukou, takovou silou se proti nim vzpíral, když mu Torr z Orly přistoupil za záda s modře jiskřící zbraní v ruce. Torr nechal přejet volné konce stříbrné kočky po zemi. Sršely z ní přitom světelné záblesky a jediným zvukem v jinak bezdeše ztichlé hale bylo tiché sršení elektrického proudu.

Řetězy nad Lucienovou hlavou zachrastily o dřevo pranýře, jak se pokusil zaujmout polohu, v níž by Torrovy rány snadněji přestál. Zapřel se nohama, sevřel oči a napjal všechny svaly.

Pak stříbrná kočka poprvé zasvištěla jeho směrem.

První rána ho zaskočila, přestože ji očekával. Bolest byla mocnější, než si myslel, a proud se mu zakousl do masa jako rozžhavené železo. Podlomily se mu nohy a on se bezmocně svalil do řetězů. Jeho hrubé zasténání se mísilo se supěním jeho trýznitele, který už se napřahoval k další ráně. Tentokrát Lucien uslyšel bzučení stříbrné kočky ve vzduchu. Rána přišla rychle, ještě než Lucien stihl zpracovat tu první. Zalupal po dechu v jediné reakci na novou bolest, která ho současně ochromovala a hrozila ho zničit. Maso zad se mu roztrhlo a poskytlo proudu cestu ještě hlouběji do jeho těla. Lucien

zaškubal za řetězy. Jakoby samy od sebe se jeho perutě chtěly ochranně stáhnout kolem něj, ale byly pevně připoutané. Před další ránou se Lucien stihl aspoň postavit opět na nohy. Přitiskl čelo ke kůlu takovou silou, až věřil, že se dřevo musí pod ním zlomit. S těžkým oddechováním se vzpíral proti poutům a veškerou svou silou odolával úderu. Záda měl jako v plamelech. Viděl modré blesky stříbrné kočky, kdykoli se ho dotkla. Cítil vlastní spálenou kůži, kdykoli se do něj zakousl elektrický proud a způsoboval mu nikdy nepoznané bolesti. Jeho kůže byla vlhká potem a rudá krví.

Torr se na něj znovu a znovu napřahoval stříbrnou kočkou. Rány, které zasazoval Lucienovi, jako by ho v nejmenším neunavovaly. Jestli to vůbec bylo možné, měl Lucien pocit, že se Torr do věci pokládá s každou ranou urputněji. Ale snad už byla jeho záda prostě jen tak rozbolavělá, že mu teď připadalo, jako by každý další úder byl ještě horší než ten předcházející. Jeho supění bylo ránu od rány hlasitější. Snahu nedat na sobě utrpení znát už dávno vzdal. Všichni v této síni ho nyní viděli trpět. Viděli ho krváčet.

Mokrý vlasy se mu lepily na hlavu, v pažích už ztratil veškerý cit a zbytek jeho těla se svíral v křečích pod elektrickými ranami, které mu pronikaly do svalů. Všechny nervy v něm vibrovaly a vysílaly mu do těla trýznivou hrůzu.

Bez pranýře by se byl dávno zhroutil. Byl teď téměř vděčný za řetězy, které ho alespoň držely na nohou, které mu už dávno vypovídaly službu.

Napětí v jeho zádech, v pažích a perutích rostlo, jak celou svou vahou bezvládně visel v řetězech. Tah v perutích ho připravoval o dech, v uších mu hučelo.

„Dvacet!“ slyšel hlasitě odpočítávat radní.

Dvacet! Už to skoro přečkal. Ale vydržel ještě čtyři další údery, když už mu kůže zad visela v cárech, krev mu stékala až na nohy a on mohl už jen stěží dýchat, to mu připadalo nemožné. Otevřel oči na úzkou škvírku. Uviděl Torra, který s jeho krví na rukou stál široce rozkročený a hrdý vedle něj a napřáhoval se k dalšímu úderu. Četl hněv v Torrově pohledu a věděl, že ho zkrátka nechává zaplatit za to, že zrušil svůj svazek s Nyx. Sám Torr by co do respektu Stříbrných perutí vystoupal ještě výš, kdyby se jeho dcera stala družkou syna náčelníka klanu.

Torr zaznamenal jeho pohled a vycenil zuby. Zdvihl paži a poslal stříbrnou kočku vši silou na Luciena. Volné konce zajiskřily a zaryly se mu hluboko do zad. Bolest jako jedovaté kousnutí zmije pronikala Lucienovi přes kořeny perutí přímo do páteře.

Torr teď cíleně umisťoval další údery na tato citlivá místa zad. V místech, kde ze zad vyrůstaly perutě, se koncentrovaly nervy a svaly. Právě tady se odehrávalo kouzlo pokaždé, když se stříbrné perutě vznesly do vzduchu. Veškerá jejich moc pramenila z tohoto zranitelného místa. A Torr byl odhodlaný způsobit právě zde Lucienovi co možná největší škody.

Lucien sevřel zuby tak pevně, až v nich slyšel praštění. Napjal všechny svaly, jako by tím mohl další ránu odrazit. Ale volné konce stříbrné kočky se mu s jiskřením znovu zakously do masa. Z jeho hrdla znovu uniklo trpké zasupění pramenící z bolesti, kterou dokázal sotva snést. Lucien zavřel oči a rozechvěle, bezmocně čekal na další ránu.

Kapitola 3

Schovávala jsem se. Poprvé v životě jsem se schovávala před svými bližními. Před lidmi, o kterých jsem si celý život myslela, že patří k nim. Rudá křídla na mých zádech mi však v této záležitosti dělala jednou provždy jasno.

Pohled do okna Anhina pokoje mi najednou připadal jako pohled do minulosti. Ta normalita za okenní tabulkou v mém životě už nikdy nezavládne. Záviděla jsem Anh tu všední jednoduchość prázdninových dnů. Ležela v posteli, listovala módním časopisem a poslouchala hudbu. Slyšela jsem ji až sem nahoru do stromového domku. Nejradši bych se sebrala a prostě šla za ní. Všechno bych jí to vyprávěla a potom bychom se společně zasmály tomu, že jsem si to celé vymyslela.

„Bez šupin na perutích mě teď lidi vidí tak, jak jsem,“ vytrhl mě ze snění Riley. „Nedokážu své peruti ukrýt. Což znamená, že přes den zásadně nemůžu opustit úkryt. Dokonce i v noci...“

Chytila jsem se za hlavu. Připadalo mi tak příšerně těžké dojít k nějaké jasné myšlence. Záda mě bolela, protože jsem novým křídům dala příliš zabrat, a za spánky jako by mi bušila kladiva. Rileyho situace byla horší, než jsem myslela. Vůbec mě nenapadlo, že teď bez stříbrných šupin nemůže kostru a ostré hrany perutí utajit před lidmi. Všechny šupinky při

spálení perutí vzaly za své. Kostra křídel až po jejich kostěné kořeny však zůstala zachována. Lucien tím trestem vyloučil Rileyho jednou provždy nejen z kruhu Stříbrných perutí, ale současně mu taky znemožnil dál se nepozorovaně pohybovat mezi lidmi. V podstatě ho odsoudil k věčné samotě. K životu v utajení.

Teprve teď jsem si uvědomila, jak strašlivý tento trest ve skutečnosti je. Riley byl nejen ocejchovaný. Byl vyobcovaný! Krátce jsem se po něm podívala, ale nechtěla jsem, aby si všiml, jak strašně je mi ho líto. Lítost nepatřila k věcem, které by mu mohly pomoci. Ale jak mu mám tedy pomoci místo ní, to mi zůstávalo záhadou.

„Půjdu sama. Ty počkáš tady,“ prohlásila jsem tedy odvázněji, než jsem se ve skutečnosti cítila. Dohodli jsme se, že za soumraku – tedy až budou moje perutě dobře viditelné pro všechny nelidi – vyrazím na toulky po Londýně. A v nejlepším případě přitom vběhnu rovnou do náručí..., nebo do ochranných perutí svých bratrů.

Pouze s jejich pomocí mohu dopravit Rileyho do bezpečí. Musíme opustit Londýn. Musíme si vybudovat nějakou vzdálenost mezi sebou a Stříbrnými perutěmi, aby nás nemohly tak snadno zavětřit.

„Moc rád bych ti odporoval, Thorn, ale obávám se, že tě opravdu nemůžu doprovodit,“ mumlal Riley a zahýbal holou kostrou perutí. Několik málo šupinek v barvě rtuti propůjčovalo zbytkům jinak pokrytým jen jízvami jemný lesk.

„To je v pořádku. Vážně. Já...“ Unaveně jsem odtrhla pohled od Anhina okna a usadila se zpátky k Rileymu na podlahu stromového domku. „... už se skoro těším, až budu chvilku sama,“ přiznala jsem. „Nic proti tobě, ale...“

Zasmál se a hodil mi balíček žvýkaček. „Já vím. Taky to znám. A to jsem si myslel, že po tolika dnech na samotce nebudu chtít být už nikdy sám.“ Odhrnul si z obličejce pramínky vlasů a přinutil se k úsměvu. „Zřejmě jsem si na to zvykl. A dokud jsem byl zavřený, nemusel jsem si dělat aspoň starosti nad dopady těch svých zničených perutí.“ Pokrčil rameny: „V tak miniaturní cele je prakticky jedno, jestli člověk nějaké má – nebo ne.“

„Mně je taky jedno, jestli máš, nebo nemáš perutě. Pro mě to není důležité, Riley. Já chci jen utéct tomuhle šílenství. Mám pocit, že jsem se už celé dny, nebo dokonce týdny pořádně nevyspala. Připadá mi, jako bych seděla na dynamitu. Myslím, že přijdu o rozum, jestli nebudu moct co nejdřív zase klidně dýchat.“ Povzbudivě jsem mu stiskla ruku: „A pak zaručeně přijdeme i na nějaký způsob, jak ti pomoci. Musí nějaký existovat!“

Riley vyfoukl žvýkačkovou bublinu. „Slyšel jsem, že Stříbrní, kterým spálili perutě, si nechávají jejich kostry odstranit, aby mohli vést normální život aspoň mezi lidmi. Třeba... třeba to udělám taky.“ Jeho pohledem probleskl nenávistný chlad: „A pak nechám Luciena konečně zaplatit za to, co mi provedl!“

A pak nechám Luciena zaplatit, zněla mi již celé hodiny v hlavě Rileyho slova. Vzpomínku na ně nedokázalo nic zaplašit. Ani ulice mokrá deštěm, po které jsem kráčela. Ani tma, která mě nutila jít pomaleji, než jsem měla chuť. Cítila jsem se pronásledovaná. Šťvaná. Nejraději bych se byla rozběhla. Ale místo toho jsem se loudala ulicemi v naději, že mě najdou – a přesto zůstanu neviděná.

Bylo to přece postavené na hlavu! Jak mě měly najít polobylosti, které tvrdily, že jsou moji bratři, když jsem se současně

snažila ze všech sil skrývat? Postávala jsem na břehu Temže, hleděla vzhůru na nebe a dopřávala si chvíli na to, abych žasla nad uzounkým srpkem měsíce. Vypadal jako zbraň.

Zbraň? Zamrazilo mě a já se zabalila do perutí. Nikdo z lidí mě teď neuvidí. Ti skuteční nepřátelé však ano.

Byli proti mně ve výhodě. Při jejich tmavých perutích si jich všimnu, teprve až budou stát přede mnou, zatímco já zářím do tmy jako světlice. Přikrčila jsem se pod strom a doufala, že mě jeho hustá koruna ochrání před pohledy nepřátel. Sice jsem chtěla, aby mě našly polobyty, ale nejdříve jsem potřebovala aspoň malou chvilku pro sebe. Od chvíle, kdy jsem vysvobodila Rileyho z cely, nebylo už nic jako dřív. A já vlastně pořád ještě nevěděla, jak na tom jsem. Být volná od Kanovy nadvlády, to byl dobrý pocit. Úlevný. Ale na druhé straně jsem měla strach z neznámého. Moji bratři – polobyty. Byli pro mě úplně cizí. Naprosto neznámí. Co když byli skutečně tak ukrutní, jak tvrdil Lucien? Co když je skutečně nezajímá nic jiného než zkáza a zhouba? A proč jsou vlastně tady? Jen kvůli mně?

Ze všech těch otázek jsem byla nervózní. Neměla jsem tušení, do čeho jsem se to vlastně vrhla, když jsem se jim tu teď začala ukazovat. Ale už jen pro Rileyho jsem to udělat musela.

Zahleděla jsem se do noci. Pátrala po obloze po rudě plnoucích perutích. Po nějaké známce, že se kolem nachází jiná polobyta. Možná to nebude vůbec tak špatný nápad, přidat se k nim. Snad budou moct konečně zodpovědět všechny moje otázky. Budou vědět přesně, jak mi je – a konečně by mě mohli odvést i k mému otci.

Můj otec..., to slovo mě krátce zbolelo. Můj adoptivní otec Harry by určitě posmutněl, kdyby slyšel, jak tím slovem označuji nějakého cizince. Ale Aric Chrome přesto přesně tím byl:

mým biologickým otcem. Jeden ze Stříbrných, který pravděpodobně přišel o všechno pro lásku k lidské ženě.

Když se zdvihl větrík a v koruně nad mou hlavou zaševlelo listí, pokusila jsem se představit si obličej své matky. Tessa. Jestlipak mi byla podobná? Jestlipak se jí po mně stýskalo? Proč se ani ona, ani Aric nepokusili mě kontaktovat? Jestli ta polobytost Niklas říkala pravdu, měli spolu kromě mě ještě další děti. Takže mě snad jednoduše nahradili? A pokud to tak bylo, tak proč se mi teď snažili takovou silou nacpat do života?

Zavrtěla jsem hlavou, abych se zbavila zmatených myšlenek. Musela jsem zůstat ve střehu. Ševelení listů ve větru splývalo v tichou píseň, ale já měla pocit, že na jejím pozadí slyším ještě něco jiného.

Šelest perutí.

„Luciene?“ Otáčela jsem se v kruhu. Snažila jsem se proniknout tmou svým pohledem a bezděky znovu zaklela, že mi právě takhle schopnost chybí. „Je tu někdo?“

Stíny noci byly neproniknutelné a já se instinktivně otočila směrem k centru města. Ve světle pouličních lamp si snad nebudu připadat tak ztracená. Mé kroky byly čím dál rychlejší, až jsem se – perutě stále stažené kolem sebe jako ochranný stín – vmísila mezi večerní chodce. V Londýně se právě probouzel noční život a já i přes své perutě nebyla to nejkurióznější, co tato noc mohla nabídnout. Třpytíví účastníci večírků se svými pestrobarevnými vlasy, minišaty se třpytkami a bouchajícími zátkami od šampaňského před branami nočních klubů byli daleko nápadnější než já, což mě pozvolna uklidňovalo. Snad přece jen nebude tak snadné mě najít.

Pokračovala jsem tedy ve svých bezcílných toulkách a snažila se přitom probádat všechny zvuky noci. Že bych si předtím to

švelení perutí jen namlouvala? Neustále jsem se rozhlížela. Už už jsem všude kolem viděla tmavé perutě. Byly ve výlohách, na střechách, za nejbližším rohem i ve stínu popelnic. Srdce mi tlouklo stejně hlasitě jako rytmy vycházející z klubů, když jsem mījela jeden kamenný památník. Oči jeho sochy sledovaly každý můj pohyb a mně z toho naskočila husí kůže.

Na dalším nárožím jsem zůstala stát a roztáhla perutě. Přitiskla jsem se zády ke stěně v naději, že mě nikdo nespátří. Dýchala jsem rychle, jako bych byla běžela, po zádech mi stékal studený pot. Měla jsem strach. Nemilosrdně se mi zakusoval do těla. Chtěla jsem běžet, běžet tak rychle jako při štafetovém běhu, a někam si zalézt, zmizet. A místo toho jsem se producírovala po městě jako pohyblivý terč. To bylo zkrátka šílené!

Musela existovat nějaká jiná možnost. Taková, která mě nezažene nejkratší cestou zpátky do Lucienovy moci.

Když jsem se pak plížila zpátky na Anhinu zahradu, připadala jsem si úplně neschopná. Riley ze mě bude zklamaný. Jeho bezpečí přece záviselo na tom, zda ho dokážu dostat z Londýna.

Podívala jsem se nahoru k domku na stromě. Tyčil se v naprosté tmě. Nic se v něm nepohnulo, nic neukazovalo na Rileyho přítomnost. Krátce mě dokonce zaskočila myšlenka, že je možná pryč. Že mě tu nechal samotnou.

Roztáhla jsem perutě a vznesla se vzhůru. Tentokrát jsem přistála o něco elegantněji, a to už mi Riley otevíral dveře.

„Jsi zpátky,“ pronesl docela zbytečně a zvědavě vykoukl za mě do noci. „Jsi sama? Nebo jsi našla své bratry?“ Prohledával očima oblohu, jako by čekal, že tam najde odpověď na svou otázku.

„Jsem sama!“ zavrčela jsem a vtáhla ho zpátky do boudy. „Vím, že plán vypadal úplně jinak, ale... já se prostě nemohla jen tak ukazovat.“ Frustrovaně jsem se posadila, protože s perutěmi se v malém domečku nedalo stát. „Všude jsem viděla duchy, Riley. Jako by na mě všude číhaly Stříbrné perutě. Je to zkrátka příliš nebezpečné!“

Riley si třel dlaní šíji. Pak pomalu zavřel dveře. Cítila jsem na sobě jeho pohled, přestože jsem sama nerozeznávala víc než jeho obrysy. „Nechci tě vystavovat žádnému nebezpečí. To přece víš,“ zamumlal bezradně.

„Ano, já vím. Taky jsem si myslela, že je tohle jediná možnost. Ale pak stát tam venku – s těmi zatraceně svítícími perutěmi... to je zkrátka moc riskantní. Lucien přece není hlupák. Bude vědět, že jsme pořád někde nablízku. Ví, že ty se nemůžeš ukazovat za denního světla a bez perutí přitom jen tak neutečeš.“

Riley se také posadil a natáhl si nohy před sebe. „Dnes v noci už stejně nic nevymyslíme. A na zítřejší noc vymyslíme nějaký nový plán.“

Zavrtěla jsem hlavou. „A do té doby? Budeme tu prostě sedět se založenýma rukama?“ Jak se jen mohl chovat tak nečinně, když životy nás obou závisely na tom, abychom odtud co nejrychleji zmizeli? „Co je vlastně s Garretem, Conradem a Samem? Myslíš, že jsou ještě tady ve městě? Myslíš, že bychom je dokázali najít?“

„Je možné, že jsou ještě tady,“ uvažoval nahlas. Uslyšela jsem zašustit papírek od žvýkačky. „Pro Conrada byla soudržnost vždycky důležitá. Je dost tvrdohlavý, aby kvůli mně zůstal, i když tím riskuje krk.“

Zpozorněla jsem. „Kdyby tu ještě byli – kam by se schovali?“ Při představě, že bych se mohla už brzy svěřit do rukou Shades,

mnou projela nová energie. Konečně přenechat své starosti někomu jinému a spolehnout se, že už nás odtud nějak dostanou živé a zdravé.

„Pokud nepřipadá v úvahu knihkupectví, tak snad v Docklands.“ Rileyho hlas zněl hrubě do temnoty. „Je tam jedno opuštěné skladiště poblíž starého nákladního přístavu.“

Zasmála jsem se. „Poblíž obchodního přístavu? Nemohl bys být trochu přesnější?“ Londýnský přístav byl koneckonců jeden z největších přístavů na světě. Když začal být pro stále se rozrůstající dopravu kontejnerových lodí moc malý, vyrostla na místě bývalých doků úplně nová supermoderní městská část. Docklands. Bankovní čtvrt, z níž ještě místy čišelo kouzlo i historický význam starého přístavu. Obrovské jeřáby z dávno minulých časů tvořily dodnes důležitou abstraktní součást jinak vysoce moderní architektury. Památkově chránění oceloví obří vedle nově zřízených budov. A ve stínech mezi nimi, téměř neviděné, staré skladištní haly za vysokými ploty nově zřízených průmyslových provozů.

Riley pokrčil rameny. Světlo, které pronikalo do domku hedvábným potahem, se změnilo. Rileyho výrazný profil se modravě leskl v záři nadcházejícího dne. „Není třeba, abych ti to vysvětloval. Zítřka v noci ti to prostě ukážu,“ vysvětlil a se zívnutím se protáhl. „A do té doby si aspoň pořádně odpočineme.“

„Ale ty nemůžeš jít se mnou!“ protestovala jsem. „Pomysli na své perutě.“

„Půjdeme, až bude tma. V nejlepším případě mě budou lidi mít za blázna v kostýmu Batmana.“

„A v nejhorším případě? Rozpitvají tě jako žábu!“

Riley se zazubil a lehl si na dřevěnou podlahu. Otřel z ní prach vedle sebe a jemně poklepal na prkna, abych si lehla vedle

něj. „Byl bych zbabělý žabák, kdybych tě znovu nechal jít samotnou,“ zavtipkoval a podíval se na mě s očekáváním. „A teď si lehni. Oba se nutně potřebujeme trochu vyspat.“

Podívala jsem se dolů na něj. Opravdu jsem toužila prostě jen zavřít oči a nechat se unést sněním. Toužila jsem se schoulit k Rileymu a cítit tu blízkost a bezpečí, které dokáže člověku dát jen náruč přítele. Ale byla jedna věc, po které jsem toužila ještě mnohem víc. A tahle věc mě zvedla zpátky na nohy.

„Co děláš?“ chtěl vědět Riley.

Došla jsem ke dveřím a vyhlédla ven. Úsvit šedivěl a nad dosud spícím městem visela hustá mlha.

„Budu hned zpátky,“ řekla jsem a roztáhla perutě. „Musím si ještě něco zařídit.“

Kapitola 4

Lucien vyšel z velké síně s rovnými zády a vztyčenou hlavou. Sledovaly ho pohledy všech Stříbrných. Slyšel je šeptat, ale co říkali, mu bylo jedno. Cítil jejich respekt. Respektovali ho, protože bez stížností přijal svůj trest. Podvolil se výprasku a potom ještě poděkoval Torrovi z Orly za to, že splnil svou povinnost.

Přes všechnu bolest se mu rty roztáhly do úsměvu. Torrovi málem vypadly oči z důlků, když mu za rány poděkoval. Ne že by za ně byl doopravdy vděčný – byl vděčný jen za to, že se mu podařilo zahnat Torrovi z tváře ten samolibý, zlomyslný škleb.

A všichni ti, kdo s ním při konání trestu soucítili nebo si i mysleli, že si trest zasloužil, za ním nyní hleděli s obdivem. Nic takového ještě v životě neviděli.

Lucien překonal schodiště ke svým komnatám velkými kroky, protože cítil, jak ho kvapem opouštějí síly. Jedině adrenalin ho ještě držel na nohou. Ze zmučených zad mu stékala krev. Perutě, které mu jinak propůjčovaly eleganci a lehkost, na něm bezvládně visely. Také paže měl těžké jako olovo, poté co za ně tak dlouho visel v nepoddajných řetězech pranýře.

Přesto měl štěstí.

Štěstí, že se vracel se svými perutěmi. A z toho plynulo, že nyní musí najít ty, kdo způsobili, co se mu dneska stalo.

Došel ke svým komnatám, zamkl za sebou dveře a poprvé od chvíle, kdy ho rozbávali, se poddal své slabosti. Sotva vnímal, jak mu z hrdla uniká křik bolesti nebo jak padá na kolena. Oheň v zádech, žhnoucí trýzeň elektrických ran, šhubající se svaly – to vše na něj teď dopadlo s takovou tíhou, jaké se ani rány Torra z Orly nemohly rovnat.

Vzepjal se jako zvíře, aby ze sebe tu bolest nějak setřásl. Tloukl pěstmi do parket, než nakonec s divokým dechem bezvládně padl na podlahu.

Z koutku oka se mu vykradla jediná slza. Ne z bolesti, ale ze vzteku, protože rozsudek Představených, zranění zad a bezvládnost perutí mu teď bránily uskutečnit svou odplatu. Několik dnů teď nebude schopen vyrazit po Thornině stopě. Lovit ji. Ji a toho zrádce Rileyho Scotta.

Několik dnů, kdy se bude sám sebe ptát, co je mezi těmi dvěma. Kdy si bude moct jen představovat, jak je nechá krváčet za to, co mu způsobili.

Když se Lucien probudil, obklopovala ho temnota. Zbystřil smysly a svět začal nabírat obrysy. Se zasténáním se vzepřel na pažích. Jak dlouho tu ležel? Den? Dva? Nevěděl, ale soudě podle bolestí to bylo rozhodně příliš dlouho. Tvrdá podlaha nebyla nejlepší volbou, pokud chtěl rychle znovunabýt síly.

„Zatracený Torr z Orly!“ zavrčel a pracně se postavil na nohy. Všude po těle měl zaschlou krev, vlasy měl spleené a perutě v žalostném stavu.

Aniž by rozsvítil, dovedl se do koupelny a stoupl si pod sprchu. Pustil horkou vodu, protože ačkoliv tělo Stříbrných perutí produkovalo víc tepla než lidské, byla mu zima. Opřel se

hlavou o stěnu a nechal si stékat vodu po kůži. Několik minut si vychutnával teplo, které mu uvolňovalo zmučené svaly. Když se krev začala rozpouštět a kaluž pod jeho nohama se zbarvila do krvava, vyklouzl z kalhot. Mokrý chumel netečně odstrčil nohou. Sehnout se nemohl. Dokázal taktak roztáhnout perutě dost od sebe, aby mu voda mohla proudit mezi šupinami. Smýval ze sebe své pokoření, smýval svou bolest a muka a skutečně se cítil o něco lépe, když konečně, mokrý a nahý, jen s ručníkem kolem boků, přišel zpátky do ložnice. Z kůže a mokrých šupin mu padaly kapky vody. Chvilí přemýšlel, že si rozdělá v krbu oheň, ale pak tu myšlenku zase zavrhl. Netoužil po pohodlí. V hloubi duše byl dokonce vděčný za tu bolest, která mu neustále připomínala, že nesmí přestat rozdmýchávat myšlenky na pomstu.

Ne, netoužil po pohodlí. Netoužil, aby se jeho tělo zotavilo a on musel znovu ucítit, jak má zlomené srdce.

To dával přednost raději bolesti. A zímě. Otevřel balkónové dveře a vyšel do noci. Hvězdy byly ukryté za mraky a Londýn byl v dálce sotva k rozeznání. Voda mu dělala pod nohama loužičky a každý krok zanechával na kamenných dlaždicích mokrý otisk. Prohrábl si rukou vlasy a pak se dotkl jizvy na paži. Byla to již dobře zahojená řezná rána, kterou mu přivodila Thorn Blackwellová při jejich prvním setkání. Už tehdy podvědomě cítil, že to s nimi nedopadne dobře. Tušil, že ta holka se smaragdově zelenýma očima bude dělat potíže. A přesto se do ní zamiloval. Přitom v jeho světě neměla láska místo. A zvláště ne tehdy, když zradila jeho nebo jeho klan.

Zdvihl zrak k nebi a zbystril smysly.

Vítr mu pronikal pod vlhké perutě, jako by ho vábil, aby se vznesl do vzduchu. Ale on nemohl. Ne dnes – a určitě ani zítra.

Sevřel ruce do pěstí a v čelistních svalech mu zaškubalo. Ne dnes – a ani zítra. Ale brzy potom se mu síly vrátí. A pak se postará o to, aby žádná polobytost už nikdy nerozpráhla své plannoucí perutě na obloze Londýna.

Byla jsem lehkovážná. Co jsem dělala, bylo riskantní. Chvěla jsem se, protože jsem měla strach, že se z noci každým okamžikem vynoří moji nepřátelé. Přesto jsem nemohla jinak. Ovinula jsem kolem sebe perutě jako ochranný štít, abych se skryla před pohledy lidí. Ale v podstatě to nebylo nutné. Nikoho jsem nepotkala, a řidiči těch několika aut, která mě v tuto časnou hodinu minula, se soustředili na jízdu.

S úlevou jsem zaznamenala, že na východním nebi se s rudou září rozhořelo slunce. Hra barev mi na chvíli poskytla vítané krytí. Všude tam, kde slunce rozpustilo mlhu, se i jen vlhká zem třpytila jako tekuté zlato.

Musela jsem se usmát, když jsem pomyslela, jak lehce se pohyboval nocí Lucien na svých černě se lesknoucích perutích. On byl temnota – a já byla světlo. Když slunce rozprostřelo své paprsky, jsem se cítila bezpečněji. Kdybych se teď vznesla do vzduchu, splynula bych s jeho svitem a zůstala takřka neviditelná. Přesto jsem se opatrně rozhlédla, než jsem přešla silnici a zatočila do ulice, kde stál dům mých rodičů.

Okna byla černá, nikde se nesvítilo. O prázdninách jsme vždycky rádi spávali o něco déle. „My...“ Patřila jsem ještě vůbec k tomuto *my*? V tuhle chvíli jsem měla spíš pocit, jako bych nepatřila vůbec nikam. A přesně proto jsem sem také přišla. Abych si vzala jeden maličký zbytek svého dřívějšího života.

Vytáhla jsem z kapsy kalhot klíč od domu a vklouzla tiše na chodbu. Zlatavá zář rána rozsvěcela rodinné fotografie na stěnách, ale místo abych se nořila do minulosti, začala jsem pomalu, abych nebyla ani trochu slyšet, stoupat po schodech. Dveře do ložnice rodičů byly pootevřené, a tak jsem nahlédla dovnitř. Táta držel mamku láskyplně v náručí, ale přesto oba vypadali, jako by spali neklidně. Položila jsem ruku na kliku, abych sama sobě zabránila v tom, prostě si zalézt do postele k nim. To už jsem neudělala celé roky, ale pořád jsem si příliš dobře pamatovala, jak útulně a v bezpečí jsem se tam vždycky cítila.

Když se mamka otočila na druhý bok, poslala jsem jí vzduchem pusu a šla dál. Jakovy dveře byly dokořán. Neměl zatažené závěsy a pastelové tóny ranního slunce zalévaly jeho detektivní pokojíček něžným teplem. Tiše jsem přistoupila k posteli svého brášky. Jake měl pootevřenou pusku a já v ní objevila novou mezeru mezi zuby. Stáhlo se mi hrdlo. Nebyla jsem u toho, když mu vypadl mléčný zoubek. Určitě ho pyšně ukazoval všem kolem sebe. Zlehounka jsem položila dlaň na jeho krátké světlé vlásky a pohládila ho po čele. Byl to tak důvěrně známý pocit. Měla jsem chuť ho probudit a jít si s ním hrát. Nechat si předvést jeho nejnovější dalekohled nebo si prohlédnout poslední otisky bot, ze kterých si udělal sádrové odlitky. Prostě jsem toužila být jen ještě jednou součástí jeho čistého, nevinného světa.

S těžkým srdcem jsem se od něj odtrhla a odstoupila. Narazila jsem přitom koncem perutě do jeho psacího stolu, ze kterého se s rachotem zřítíl na zem zápisníček, v němž Jake řešil všechny své detektivní případy. Strnula jsem uprostřed pohybu, protože Jake zívl a protřel si oči. Odstrčil příkrývku a s mžouráním se posadil. Pohled mu padl na sešit ležící na zemi a on

zkrabatil čelo. Na podlahu dolehly kročeje jeho bosých nohou, když došel sešit zvednout. Pak ho položil zpátky na stůl jen pár centimetrů vedle mě. Cítila jsem teplo, které na něm lpělo ještě ze spánku, vdechovala jeho dětskou vůni a nejráději bych po něm byla vztáhla paže a pevně ho sevřela v náručí. Místo toho jsem držela perutě pevně ovinuté kolem sebe, aby mě nespátril. Srdce mi v hrudi divoce tlouklo a já napjatě tajila dech. Aniž by si mě všiml, otočil se Jake zase zády a dořápkal zpátky k posteli. Ale už si nelehl. Něco ho donutilo se zarazit. Pak se otočil a podíval se přímo na mě. Jeho obličej nejevil žádné známky překvapení. Přesto došel zpátky ke mně. Že mě vůbec nevnímá, že vůbec nemíří ke mně, jsem si uvědomila, teprve když natáhl ručky k dalekohledu vedle mě a přistoupil s ním k oknu.

Opatrně, aby si mě nevšiml, jsem došla po špičkách ke dveřím jeho pokoje, oči upřené na bratra. Otevřel okno a vyklonil se daleko přes parapet. Pak si dal k očím dalekohled a zadíval se na nebe.

Na nebe? Co tam jen hledal? Normálně slídil po ulici, sousední zahradě a psovi v boudě naproti přes ulici.

Aniž by odložil dalekohled, nahmatal Jake na psacím stole diktafon. Usmála jsem se. Jake a jeho vášeň pro detektivní činnost. Otisky prstů, čtení stop, řešení hádanek – to bylo něco pro něj. Proto si také přál k narozeninám diktafon, aby si mohl kdykoli a kdekoli zaznamenat všechny pokroky ve vyšetřování. Jako pravý Sherlock...

„Opět žádné podezřelé aktivity,“ slyšela jsem Jakea šeptat do diktafonu. „Nebe nad východem se chová nenápadně. Po snídani provedu pátrání na dalších světových stranách.“ S tím odložil diktafon, zavřel okno a s dalekohledem stále

zavěšeným kolem krku se došoural zpátky do postele. „Vždyť lidi přece ani létat neumějí,“ zamumlal, když si přitahoval pokrývku až k bradě.

„Ne, lidi létat neumějí,“ vymáčkla jsem ze sebe rozechvěle, když jsem za sebou zavřela dveře svého pokojíčku. Roztáhla jsem perutě a zabořila obličej do dlaní. O čem to Jake k čertu mluvil? Proč pátral po obloze? Byla to celé jen součást jeho hry? Začaly mu zahrady připadat příliš jednotvárné? Anebo opravdu něco zachytil? To přece nebylo možné. Mluvila jsem s rodiči o celém tom stříbroperutím šílenství, vždycky jen když u toho Jake nebyl.

Rozpustila jsem si cop a třela si prsty kůži na hlavě. Byla jsem unavená. Nervy jsem měla předrážděné. Jen proto mě asi Jakova jistě úplně nevinná hra tak rozčílila. Byl ještě malý. Měl fantazie. Nic víc.

Nechala jsem klesnout tělo na matraci a sevřela v ruce plyšového zajíce. Byla jsem sice na plyšáky už velká, ale jeho jsem si nikdy nenechala vzít. Jako tolikrát předtím jsem si ho přitiskla k sobě a čekala, až bude všechno zase dobré. Doteď nechal takhle vypařit do vzduchu každíčkový můj problém. Ale tentokrát mi zajíc žádnou úlevu nepřinesl. Smutně jsem se na něj podívala. Znamení dětské nevinnosti. Zřejmě jsem jeho kouzlo zrušila, když jsem elektrickou holí brutálně a s jasným úmyslem přivodila bolesti Lucienu Yorkovi. Plyšová zvířátka už člověku možná nemohou dál pomáhat potom, co provedl něco takového. Položila jsem ho zpátky do postele a nacpala si do batohu pár kousků oblečení.

Pak už člověku možná nemůže pomoci nikdo...

Kapitola 5

„Našli jsme ji,“ prohlásil hrdě jeden z Kanových mužů. Představení blahosklonně přikývli. Jen Lucien zatnul zuby. Stále ještě nebyl ve stavu, aby mohl vykonat odplatu, kterou si v duchu maloval. Ale přenechat ji svému otci nebo jeho mužům, to taky nepřipadalo v úvahu. „Ráno za úsvitu navázala kontakt se svou rodinou,“ pokračoval Stříbrný. „Teď ji sleduje Liam.“

Po Kanově obličejí se rozlil chladný úsměv. Zamyšleně si hladil šedivé vousy. „Přiveďte tu rodinu sem. Musíme zjistit, co mají polobytosti s tím zrádcem za lubem,“ rozhodl.

Lucien zvednutím ruky přerušil souhlasné mumlání členů Rady. „To bychom neměli dělat, otče,“ odporoval a vysloužil si tím od Kana nevěřící pohled.

„Jak si dovoluješ zpochybňovat moje rozhodnutí?!“

Lucien se napjal v ramenu, což byl kvůli ranám na zádech bolestivý úkon. „Rodina nejspíš o Thorniných plánech nic neví. Když je do toho teď zatáhneme, všechno se tím jen zkomplikuje. Jsou to lidi. Nemůžeme se jim přece jen tak ukazovat.“

Kanův pohled byl čím dál zachmuřenější. Synův odpor se mu nezamlouval.

„Teď víme, kde je. Riley je zaručeně někde poblíž,“ zavrčel Lucien s těžko potlačovanou žárlivostí. „Když je budeme

